

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3SŽk/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200553
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015200553.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: AGHT s.r.o, so sídlom Kalinčiakova 27, Bratislava, IČO: 35 698 675, zastúpený JUDr. Martin Gajer, advokát, so sídlom AK Záhradnícka 7, Bratislava, proti žalovanému: Úrad na ochranu osobných údajov, so sídlom Hraničná 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 00958/2015-Op-4 zo dňa 12.02.2015, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/81/2015-43 zo dňa 19.04.2016, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/81/2015-43 zo dňa 19.04.2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/81/2015-43 zo dňa 19.04.2016 zrušil rozhodnutie žalovaného č. 00958/2015-Op-4 zo dňa 12.02.2015 podľa § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p., vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodol o náhrade trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu dňa 30.03.2015 domáhal, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 12.02.2015 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 04614/2014-Os-19 zo dňa 15.12.2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca uviedol, že žalovaný dňa 25.02.2014 na základe podnetu Mestskej polície SR začal voči žalobcovi konanie o kontrole podľa zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 122/2013 Z.z.), predmetom ktorého bolo dodržiavanie zákonnosti a podmienok prevádzky kamerového informačného systému, spracúvanie osobných údajov v kamerovom informačnom systéme v súlade s § 15 ods. 7 v nadväznosti na § 17 ods. 7 zákona č. 122/2013 Z.z. Kontrola spojená s obhliadkou kamerového systému sa uskutočnila dňa 08.04.2015 v priestoroch žalobcu. Prvostupňový správny orgán vydal na základe zistení z kontroly dňa 15.12.2014 prvostupňové rozhodnutie, ktorým príslušný orgán uložil žalobcovi na odstránenie zistených nedostatkov a príčiny ich vzniku, vzniknutých porušením § 21, § 43 a § 19 ods. 2 písm. b/ zákona č. 122/2013 Z.z, aby

konkrétne poučil oprávnené osoby a vyhotovil o tomto poučení záznam, vypracoval evidenčný list a pripojil primerané technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracovania osobných údajov v informačnom systéme, to všetko do 7 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň rozhodol o povinnosti žalobcu informovať prvostupňový správny orgán o splnení týchto opatrení do 14 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Proti rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný tak, že rozklad žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie č. 04614/2014-Os-19 zo dňa 15.12.2014 potvrdil.

Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia zistil, že správne orgány v konaní podľa zákona č. 122/2013 Z.z. aplikovali na prejednávajúcu vec predpis, ktorý sa naň nevzťahuje - novelu č. 84/2014 Z.z. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vychádza z aktuálnej platnej a účinnej právnej úpravy zákona č. 122/2013 Z.z. v znení zákona č. 84/2014 Z.z. Výrok rozhodnutia zo dňa 15.12.2014 obsahoval text: „ustanovenie § 19 ods. 2 písm. b/ zákona, ktorého sa dopustil tým, že v čase výkonu kontroly nemal prijaté primerané technické, organizačné a personálne opatrenia vo forme bezpečnostnej smernice, ktorou bol v čase výkonu kontroly povinný disponovať“. Zákon o ochrane osobných údajov v aktuálnom znení a aj vyhláška č. 164/2013 Z.z. v znení novely č. 117/2014 Z.z. nepozná pojem „bezpečnostná smernica“, resp. v prechodných ustanoveniach odkazuje na predchádzajúcu právnu úpravu a ust. § 19 ods. 2 písm. b/ zákona, má pred a po prijatí novely č. 84/2014 Z.z. odlišný obsah.

S poukazom na vyššie uvedené konštatoval, že žalovaný nepostupoval v súlade s § 3 ods. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), a preto žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalovaný v zákonom určenej lehote odvolanie. Podľa jeho názoru, predmetným rozhodnutím došlo k takým podstatným pochybeniam, že je potrebné, aby odvolací súd toto zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Podľa jeho názoru, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Došlo z jeho strany k nesprávnej interpretácii výroku prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, pretože tento zadefinoval skratku pre zákon č. 122/2013 Z.z. tak, že ho označil v zátvorke za slovným spojením „ďalej len pojmom „zákon“. Prvostupňový orgán až následne pripojil k citovanému predpisu označenie zákona č. 84/2014 Z.z. zákon, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 122/2013 Z.z. formou slovného spojenia „v znení zákona č. 84/2014 Z.z.“. Na základe takto vymedzeného označenia zákona č. 122/2013 Z.z. účinného do 14. 04. 2014, pojmom „zákon“, prvostupňový správny orgán vo výrokovej časti svojho rozhodnutia už neuvádzal názov predmetného právneho predpisu v plnom znení, ale v súlade s právnou praxou využil len v rozhodnutí zadefinovanú skratku „zákon“. Pokiaľ prvostupňový správny orgán aplikoval právny predpis č. 122/2013 Z.z. v zmysle poslednej novely č. 84/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 122/2013 Z.z., a ktorým sa mení zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, uviedol k pojmu „zákon“ slovné spojenie „v znení zákona č. 84/2014 Z.z.“, teda prvostupňový správny orgán uviedol v súlade s právnou praxou zadefinovanú skratku „zákon v znení zákona č. 84/2014 Z.z.“.

V texte svojho odvolania žalovaný citoval § 19 ods. 2, § 63 ods. 1, 5, 7, § 72 ods. 1, § 76 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., Čl. I bod 8 zákona č. 84/2014 Z.z., § 18 ods. 2 správneho poriadku. Poukázal na okolnosť, že správny orgán sa musí pri rozhodovaní riadiť procesným predpisom účinným v čase, keď vo veci koná a rozhoduje, pokiaľ v prechodných ustanoveniach novely procesného právneho predpisu, ktorá bola medziasom prijatá, nie je uvedené, že sa prípadné začaté konania dokončia podľa skoršieho právneho predpisu. Zákon č. 84/2014 Z.z. nadobudol platnosť dňa 11. 04. 2014 a účinnosť dňa 15. 04. 2014. V novelizovanej právnej úprave podľa Čl. I v bode 8 boli zakotvené intertemporálne ustanovenia k úpravám účinným od 15. apríla 2014, a to vloženie § 77a za ustanovenie § 77 zákona č. 122/2013 Z.z. v znení zákona č. 84/2014 Z.z. Pretože intertemporálne ustanovenia neupravujú procesný postup

správneho orgánu v konaní vo vzťahu k bezpečnosti osobných údajov, ktoré sú upravené v druhej hlave zákona č. 122/2013 Z.z. v znení zákona č. 84/2014 Z.z., správny orgán postupoval v rámci zásad procesného práva a správneho konania, podľa ustanovení účinných v čase vykonania daného konkrétneho úkonu. Správne orgány preto postupovali v súlade so zákonom.

Na základe zistených skutočností boli žalobcovi uložené opatrenia s prihliadnutím na okolnosť, že výkon kontroly bol realizovaný v čase účinnosti zákona č. 122/2003 Z.z. pred účinnosťou novely č. 84/2014 Z.z. Na základe ustanovení § 62 ods. 1, § 65 ods. 2 písm. e) a § 65 ods. 4 zákona, v znení zákona č. 84/2014 Z.z., vo výroku rozhodnutia boli deklarované porušenia zákona zistené v čase výkonu kontroly, účinného do 14. 04. 2014 z dôvodu, že žalobca v čase výkonu kontroly nepredložil zdokumentované primerané technické, organizačné a personálne opatrenia vo forme bezpečnostnej smernice, ktorou bol povinný disponovať v zmysle zákona č. 122/2013 Z.z., účinného do 14. 04. 2014. Keďže rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v čase účinnosti zákona po 14. 04. 2014, boli žalobcovi uložené opatrenia na odstránenie nedostatkov a príčin ich vzniku už podľa zákona č. 122/2003 Z.z., v znení zákona č. 84/2014 Z.z.

Prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu je zrozumiteľné, je v ňom uvedené, akých porušení sa žalobca dopustil v súlade s aplikáciou príslušných ustanovení zákona účinného do 14. 04. 2014 a aké nápravné opatrenia na odstránenie nedostatkov by mal prijať v súlade s aplikáciou ustanovení zákona, v znení novely č. 84/2014 Z.z.

Na základe uvedených dôvodov žiadal odvolací súd, aby rozsudok krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby žalobu zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

III.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 8. 8. 2016 uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za správny a stotožňuje sa s ním v celom rozsahu.

Vyjadril nesúhlas s názorom žalovaného a uviedol, že výrok rozhodnutia by nemal konštatovať porušenie § 19 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane osobných údajov pred účinnosťou novely č. 84/2014 Z.z., pretože v čase vydania rozhodnutia sa už nejednalo o porušenie zákona a v tejto súvislosti ani nemali byť prijímané nijaké opatrenia na odstránenie nedostatkov. V odvolaní uvádzanú skratku „zákon“, ako označenie neúčinného znenia zákona, nepovažuje za dostatočnú a určitú formuláciu z dôvodu, že výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia a musí byť z neho jasné, čo sa rozhodnutím zakladá, mení alebo ruší. Z uvedeného dôvodu považuje žalobca výrok rozhodnutia o porušení § 19 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane osobných údajov za zmätočný, vydaný v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 a § 46 správneho poriadku. Z hľadiska formálnych náležitostí rozhodnutia, zo znenia výroku, z dôvodu absencie špecifikácie právnej úpravy, na ktorú výrok odkazuje, nie je zrejmé, akých porušení sa žalobca mal dopustiť a aké bezpečnostné opatrenia mal v súvislosti s údajným porušením citovaného ustanovenia prijať.

Na základe uvedených skutočností žiadal odvolací súd, aby rozsudok krajského súdu v Bratislave potvrdil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

IV.

Podľa ust. § 491 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (Správny súdny poriadok alebo SSP), účinného od 01.07.2016, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prihliadol na ust. § 492 ods. 3 SSP, podľa ktorého, lehoty na podanie odvolania, ktoré začali plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, plynú podľa doterajších predpisov a ich právne účinky zostávajú zachované.

V danom prípade lehota na odvolanie začala žalovanému plynúť dňom 21.06.2016, odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave bolo podané dňa 04.07. 2016. Z uvedeného vyplýva, že lehota na podanie odvolania začala obom účastníkom plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku, a preto právny účinok odvolania podaného žalovaným zostal zachovaný. Za danej situácie postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní podľa procesného predpisu účinného do 01.07.2016 (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, O.s.p.), keďže inštitút odvolacieho konania v postupe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nový procesný predpis neobsahuje (viď § 11 a § 145 ods. 1 SSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov a konania, ktoré predchádzali ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdenie zákonnosti prvostupňového rozhodnutia žalovaného č. 04614/2014 - Os- 19 zo dňa 15. 12. 2014, ako aj rozhodnutia o rozklade č. 00958/2015 - Op-4 zo dňa 12. 02. 2015, v rozsahu podaného odvolania.

Prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 15. 12. 2014 správny orgán v konaní začatom dňa 25. 02. 2014 podľa § 45 ods. 1 a § 65 ods. 2 písm. e) a § 65 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z.z. v znení zákona č. 84/2014 Z.z. uložil žalobcovi na základe zistenia porušenia § 21, § 43, § 19 ods. 2 písm. b) zákona, opatrenia na odstránenie nedostatkov a príčin ich vzniku a to:

1. v lehote 7 dní odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia poučiť v súlade sa § 21 ods. 2 zákona v znení zákona č. 84/2014 Z.z. oprávnené osoby, ktoré prichádzajú do styku s osobnými údajmi prostredníctvom daného informačného systému, o čom vyhotoví v súlade sa § 21 ods. 3 zákona v znení zákona č. 84/2014 Z.z. záznam.

2. V lehote 7 dní odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia vypracovať evidenčný list k predmetnému informačnému systému podľa § 43 zákona v znení zákona č. 84/2014 Z.z.

3. V lehote 7 dní odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia prijať v zmysle § 19 zákona v znení zákona č. 84/2014 Z.z. v spojení s vyhláškou úradu č. 164/2013 Z.z. o rozsahu a dokumentácii bezpečnostných opatrení v znení novely č. 117/2014 Z.z. primerané technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov v predmetnom informačnom systéme.

4. Do 14 dní odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia informovať úrad o splnení opatrení uložených v bodoch 1 až 3.

Spornou v danom prípade zostala otázka aplikácie ustanovení zákona č. 84/2014 Z.z.

zo dňa 3. apríla 2014, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ktorým sa mení zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť 15.04.2014 na predmetné konanie, ktoré začalo pred dňom 15.04.2014.

Podľa prechodných ustanovení zákona č. 84/2014 Z.z., upravených v ust. "§ 77a ods. 1 až 4 cit. zákona, registrácie informačných systémov vykonané do 14. apríla 2014 sa považujú za oznámenia informačných systémov podľa § 34 v znení účinnom od 15. apríla 2014.

Konania o registrácii informačných systémov a konania o osobitnej registrácii informačných systémov, ktoré neboli ukončené do 14. apríla 2014, sa dokončia podľa zákona účinného do 14. apríla 2014.

Pri vyhotovovaní oznámenia podľa § 35 ods. 1, oznámení zmeny oznámených údajov a oznámení ukončenia používania informačného systému elektronickou formou sa od 15. apríla 2014 nevyžaduje zaručený elektronický podpis; od 1. septembra 2014 možno oznámenie podľa § 35 ods. 1, oznámenie zmeny oznámených údajov a oznámenie ukončenia používania informačného systému vykonať aj prostredníctvom elektronického formulára. Úrad zverejní elektronický formulár na svojom webovom sídle.

Konania podľa § 68 a 69 začaté pred 15. aprílom 2014 sa dokončia podľa zákona účinného do 14. apríla 2014".

Zákon č. 122/2013 Z.z. je kombináciou hmotnoprávneho a procesnoprávneho predpisu, pretože upravuje ochranu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a stanovení práv, povinností a zodpovednosti prevádzkovateľov a sprostredkovateľov pri spracúvaní osobných údajov (hmotnoprávna úprava) a tiež v zadefinovaní časti osobitného procesu rozhodovania vo veciach kontroly spracúvania osobných údajov (procesnoprávna úprava).

V danom prípade žalovaný vo svojom prvostupňovom rozhodnutí zo dňa 15.12.2014, na základe zistení z kontroly vykonanej dňa 08.04.2014 uložil žalobcovi opatrenia podľa § 65 ods. 2 písm. e) a § 65 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z.z. v bode 3. výrokovej časti rozhodnutia, (t.j. podľa účinnej procesnej úpravy v čase vydania rozhodnutia) za zistené porušenie § 19 ods. 2 písm. b) zákona, a to prijať v zmysle § 19 zákona v znení zákona č. 84/2014 Z.z. v spojení s vyhláškou úradu č. 164/2013 Z.z. o rozsahu a dokumentácii bezpečnostných opatrení v znení novely č. 117/2014 Z.z. primerané technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov v predmetnom informačnom systéme. Dôvodom prijatého opatrenia bola skutočnosť, že žalobca v čase výkonu kontroly nemal prijaté primerané technické, organizačné a personálne opatrenia vo forme bezpečnostnej smernice, ktorou bol v čase výkonu kontroly povinný disponovať.

Podľa § 19 ods. 2 písm. b) zákona č. 122/2013, účinného do 14.04.2014, bezpečnostné opatrenia podľa odseku 1 prevádzkovateľ zdokumentuje v bezpečnostnej smernici, ak v informačnom systéme neprepojenom s verejne prístupnou počítačovou sieťou spracúva osobitné kategórie osobných údajov podľa § 13.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zákon č. 122/2013 Z.z. v znení účinnom do 14.04.2014, teda v čase vykonávania kontroly zo strany žalovaného, obsahoval pojem „bezpečnostná smernica“, a preto konštatovanie Krajského súdu v Bratislave, že správne orgány aplikovali na prejednávajúcu vec predpis, ktorý sa naň nevzťahuje - zákon číslo 84/2014 Z.z., a že zákon v aktuálnom znení ani vykonávacie vyhlášky nepoznajú pojem „bezpečnostná smernica“ nie je správny. Správne orgány kontrolou zistili porušenie povinností žalobcu upravenej v ustanovení § 19 ods. 2 písm. b) zákona č. 122/2013 Z.z. v znení účinnom do 14.04.2014. Znenie § 19 zákona má hmotnoprávnu povahu, a preto bol správny orgán pri výkone kontroly povinný prihliadať na v tom čase platnú úpravu povinností prevádzkovateľa, čo aj vykonal a opatrenia uložil podľa procesnej úpravy účinnej v čase vydania rozhodnutia.

Podstata demokracie v právnom štáte spočíva aj na zákaze retroaktivity novej právnej úpravy na práva a povinnosti konkrétnych subjektov, ktoré vznikli na základe skoršej právnej úpravy. Nerešpektovanie

tejto zásady by malo za následok stav právnej neistoty.

Podľa jednej zo základných zásad teórie práva sa naopak, v procesnom práve, aplikuje procesnoprávna norma účinná v čase rozhodovania. Aplikácia uvedenej zásady spôsobuje nepriamu retroaktivitu procesných noriem, ktorá však v konečnom dôsledku nepôsobí do minulosti, pretože akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy a tento stav rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. Účinnosť procesného predpisu môže byť odlišne upravená len v rozsahu určenom v prechodných ustanoveniach.

Krajský súd v Bratislave sa vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom nevysporiadal s aplikáciou uvedených zásad na dané konanie. Nerozlišil rozhodovanie správneho orgánu z hľadiska aplikácie hmotnoprávnej úpravy a procesného postupu a svoj právny záver dostatočným spôsobom neodôvodnil.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Vadným postupom súdu v súdnom konaní, spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní, bude preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu v zmysle účinných právnych predpisov, v rozsahu žalobných námietok, s ktorými sa vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiada.

Podľa ustanovenia § 226 O.s.p. je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

V novom rozhodnutí vo veci rozhodne Krajský súd v Bratislave aj o trovách konania (§ 175 S. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.